

AKTUÁLNÍ INFORMACE

FARNÍ STATISTIKA ZA ROK 2022

V uplynulém roce se ve farnosti uskutečnilo celkem **17 pohřbů, 20 křtů a jedna svatba.**

AKCE VE FARNOSTI V ROCE 2023

Svatost birmování bude v naší farnosti udílet otec biskup Jan v **neděli 7. května 2023** při mši svaté v 10.30 h.

V sobotu 10. června 2023 zve otec biskup Jan farníky ze Semil na **návštěvu do Lito-měřic**, kde nás osobně provede v biskupské rezidenci. Z farnosti budeme organizovat společnou dopravu autobusem.

Obě akce si tedy můžete poznamenat do svých diářů a těšit se na společně prožité chvíle.

Letos vyrazí králové – koledníci do ulic od 1. do 15. ledna. Víme, že vzhledem k dlouhé tradici je mnoho z vás očekává, má pro ně připravené cukroví a koleda je pro ně doslova potěšením. Kdyby se k vám však koledníci nedostali nebo vás nezastihli, můžete nás kontaktovat na telefonním čísle 777 330 979 a my se budeme snažit návštěvu u vás zajistit.

Hřivna – informační čtrnáctideník vydává ŘK farnost Semily pro vnitřní potřebu. Uzávěrka tohoto čísla: 29. prosince 2022. **Uzávěrka následujícího čísla: 12. ledna 2023.** Redakce a grafická úprava: M. Kraus. Imprimatur: R. D. J. Gajdošík. Jednotlivé příspěvky zasílejte na adresu kraus.matej@seznam.cz, a to nejpozději do dne uzávěrky dalšího čísla.

HŘIVNA

Informační čtrnáctideník

ŘK farnosti Semily

Číslo 1 1. ledna 2023

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošík, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Kostofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Farnost sv. Petra a Pavla

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 2. 1. – 15. 1. 2023

2. 1. Po				Památka sv. Basila Velikého a Řehoře Naziánského, biskupů a učitelů církve	
	-	-	-		
3. 1. Út	KA	18.00		za zdraví pro Jozefa Podobu	
4. 1. St	KA	08.00		za zdraví Lenky Hrnčíkové	
5. 1. Čt	KO	18.00		vigilie ze slavnosti na úmysl dárce	žehnání vody, kadidla a křídly
6. 1. Pá				Slavnost ZJEVENÍ PÁNĚ	
	KA	08.00		na poděkování za dar života	žehnání vody, kadidla a křídly
7. 1. So	KA	18.00		za ++ rodiče Šterdasovy	
8. 1. Ne				Svátek Křtu Páně	
	KO	08.30		za † Vladimíra Kubíka a manželku Helenu	
9. 1. Po	-	-	-		
10. 1. Út	KA	18.00		za farní společenství	
11. 1. St	KA	08.00		za † Karola a Jozefínu	
12. 1. Čt	KA	08.00		na úmysl dárce	
13. 1. Pá	KO	18.00		za ++ Jozefa, Antona, Annu a Milana	rytmika
14. 1. So	KA	18.00		na dobrý úmysl	
15. 1. Ne				2. neděle v mezidobí	
	KO	08.30		za † Miloše Kousala a jeho rodiče Emila a Annu	
	CH	15.00		na úmysl	

Křesťanství je víra v budoucnost, blaženou, nekonečnou budoucnost, jež je nezahalenou přítomností nekonečného Boha – našeho věčného života. Existují pochopitelně lidé, jimž je představa takovéto budoucnosti vzdálená, a proto jim víra v ni připadá příliš iluzorní.

Avšak přece: skutečný křesťan vyhlíží do budoucnosti a je opravdovým křesťanem jen tehdy, když budoucnost miluje víc než přítomnost, když nezneužívá Boha a svůj věčný život k tomu, aby objasňoval a obhajoval přítomnost. Přítomnost je pro něj něčím předběžným, co je třeba překonávat, co pomíjí a není to jeho trvalým místem. V kritice současnosti žije pro nekonečnou budoucnost. Jestliže chceme určitou formou vyjádřit jeho zásadní postoj, nemůžeme říci, že je konzervativní. Křesťan totiž nemůže pokládat nebe jako odměnu za konzervování současnosti, když jinak považuje neustálý běh času, trvalé rozpadávání se každé přítomnosti a strážlivý odstup od pozemských věcí za měřítko k tomu, že svět i on sám jsou skutečně ještě na cestě; když to vše považuje za kritérium, zda skutečně na cestě být chce a zda přijímá neustálé změny vnitřního i vnějšího života jako podklad víry v budoucnost, která nastane.

Jestliže však křesťan je takto člověkem budoucnosti, není v protikladu k jiným lidem opírajícím se o budoucnost žádným utopistou. V dějinách posledních staletí byli ovšem křesťané a snad i konkrétní církve často reakční. Bránily se zastaralé ústavní listiny, společenské řády, druhy kultury, zastaralé postoje ve vědeckých oborech tak, jakoby křesťanství s nimi stálo nebo padalo. Docházelo k odporu vůči fázím budoucnosti, jež stejně nastaly, nastat musely nebo nastat mohly, které v žádném případě nebyly horší než období, na která si lidé zvykli a jež teď byla bráněna jako něco, čeho se nelze vzdát. To vše se nedá lacině omlouvat.

Avšak tyto reakční a konzervativní postoje obsahovaly i něco jiného: odmítání světského

utopismu. Křesťan očekává skutečnou, dokonalou budoucnost od skutku Boha, od příchodu jeho království, jeho milosti, nikoliv na základě pouhého výsledku světských dějin, které člověk sám vytváří a řídí. A proto nemůže být fanatikem vlastních cílů, které si sám na tomto světě stanovil. Opakuji: jelikož křesťan si příliš uvědomoval své bytí pouze na základě určitých existenciálních vrstev, jež jsou sociologicky nezbytně konzervativní, byl často líný a pohodlný, konzervativně oddán stávajícím poměrům, protože jako křesťan ví, že zítra – stejně jako dnes – budou panovat hřích, utrpení a smrt, marnost a rozklad. Nepochybně se dříve příliš rychle přikláněl k názorům, že zná meze toho, co je na tomto světě pro člověka možné, a projekty budoucnosti od jiných lidí se mu příliš rychle jevily jako výraz bezbožné pýchy. Když se odvolával na neměnné přirozené právo, zaměňoval příliš často jeho věčnou podstatu s jeho časově podmíněným projevem, na který byl zvyklý. Ale i tak z hlediska veřejného zájmu je takovýto křesťan méně nebezpečný než člověk-nekřesťan oddávající se světským utopiím. Neboť tento druhý chce ještě prožít spásnou budoucnost završení v rámci světa, musí ji proto přivést do fáze realizace, musí nenávidět lidi, kteří brání této budoucnosti. Je nutně netrpělivý, nemůže mít požitek z přítomnosti, která mu slouží jen jako surovina pro budoucnost. Je fanatikem plánů a programů, kterým musí obětovat současnost a její lidi. Současnost má pro něj smysl jen do té míry, nakolik je sama rozkládající se možností budoucnosti. Kdo takto myslí a cítí, kdo nemůže vůbec „kontemplativně“ nalézt v přítomnosti to, co je setrvalé a co má plnost smyslu, kdo hodnotí odpočinek jen jako shromažďování sil pro práci a tuto práci jen jako otročení budoucnosti, je utopista. Křesťan se mu jako člověk božsky působeného adventu věčné budoucnosti staví na odpor, i když oba – křesťan i utopista – jsou lidé budoucnosti.

Karl Rahner

Bázeň Boží

Jeden ze sedmi darů Ducha svatého. Obdarovává člověka pocitem bohabojnosti a synovské úcty vůči Bohu.

Bazilika

Z řec. *basiliké* (královské loubí). Bazilika se odvozuje od královských paláců v Persii a byla audienční síň krále. Díky své charakteristické praktičnosti byly baziliky, velké obdélníkové vícelodní auly, převzaty římským světem, který v apsidách, umístěných na jednom z konců, spatřoval ideální místo pro soudní zasedání. Sloužily také jako místa schůzek nebo obchodů. Přizpůsobení baziliky křesťanskému kultu bylo přirozené a nevyžadovalo mnoho změn v plánu budovy. Termín bazilika se dnes používá pro chrámy, které mají následující charakteristiky: a) podélný půdorys s nejméně třemi loděmi, oddělenými navzájem sloupovím; prostřední loď je vyšší než ostatní a může tedy mít vlastní okna; b) jde o starobylý křesťanský chrám. Název bazilika se pro takové chrámy začal používat od 4. stol.; c) kostely se staly bazilikami tak, že jim byl dán tento čestný titul, který se uděluje význačným chrámům. Od nejstarších dob se rozlišovaly baziliky *větší* a baziliky *menší*. Největšími neboli patriarchálními jsou čtyři největší chrámy v Římě, to je Sv. Jan v Lateránu, Santa Maria Maggiore, Sv. Petr ve Vatikánu a Sv. Pavel za hradbami.

Beatifikace

Z lat. *beatificatio*, akt, kterým papež svolí, aby byl nějaký služebník Boží veřejně prohlášen za blahoslaveného. Beatifikace se provádí po kanonickém procesu, který se týká ctností a pravosti zázraků. Jedná se tedy o úctu omezenou na určité dané území nebo církevní společenství.

Benedictus

Lat. „požehnaný“. Je to začátek Zachariášova chvalozpěvu k Bohu (Lk 1,68–79) při narození

jeho syna Jana Křtitele. Recituje se při ranních chválách.

Benedikcionál

Odvozeno z lat. *benedictio* (požehnání). Liturgická kniha obsahující všechny texty různých požehnání, která církev užívá.

Benediktinská řehole

Benedikt z Nursie (cca 480 – cca 547) sepsal *Regula monachorum* (Řehole mnichů), kde v 73 kapitolách zakotvil přepisy, jimiž se měl řídit duchovní i materiální život mnichů, jež žili v komunitách; byla základem středověké mnišské kultury a ještě dnes se na ni pohlíží jako na *magnum chartu* řádu benediktinů. Jako zdroj Benediktovi posloužily jednak tzv. *Regula magistri*, dále Nový zákon a díla církevních spisovatelů (Pachomius, Basil, Lev Veliký, Jeroným, Augustin a Kassian). V benediktinského řeholi zaujímají hlavní význam tři sliby, z nichž první byla *poslušnost* vůči opatovi, který v klášteře zastupuje Krista; druhá byla *stabilitas loci* (která zavazuje zdržovat se v klášteře) a třetí *conversatio morum* (čistota mravů). Není rozdíl mezi mnichy kněžími a bratry laiky; cíle křesťanské dokonalosti se dosahuje modlitbou (liturgie hodin, modlitba v chóru) a prací. Řehole kromě toho stanovuje přesné pokyny nejen o právech a povinnostech mnichů a i o různých úkolech uvnitř kláštera. Svatý Benedikt předepisuje, že řehole se musí třikrát přečíst tomu, kdo do kláštera vstupuje, a stále ji musí pročitat všichni členové komunity.

Bílá neděle

Lat. *Domenica in albis*. Neděle následující po Velikonocích. Nazývá se tak proto, že ti, kteří byli pokřtěni při velikonoční vigílii a kteří po osm dní oblékali bílé roucho, symbol vzkříšení a neposkvrněnosti hříchem, je v tento den odkládali.